

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skiønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 25. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm275/facsimile.pdf (tilgået 01. august 2024)

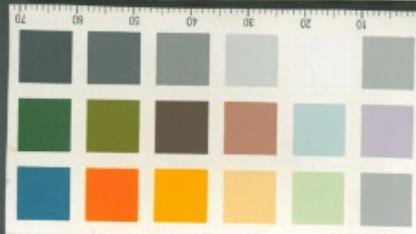
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

inblemmes i Sandhed, hvilket er den Udsigt man har grebet til, for at redde Lognen! Herpaa maa vi nu seare det bestemteste Nei, thi man dreie det hvordan man vil, saa er det ikke vanskeligt, uden under den Velingelse, at Sandheden enten skalde holde op at have Lognen, eller Lognen holde op at have Sandhed, men i begge Tilfælde blev Sandhed Logn, og Logn Sandhed, i begge Tilfælde havde da Sandheden igien nem Tiden nægtet sig selv, som vi ved er umuligt.

Det vil man da blive nodt til at indromme, at Habet mellem Sandhed og Logn er evigt, og at Lognens Uendelighed eller evige Øsd er ligesaa unægtelig, som Sandheds evige Øs, og det veed vi altsaa, at Alt hvad der i Verden lægger an på at forbinde Sandhed og Logn, eller at skjule Fiendstabets; det er Lognens, Alt hvad som derimod lægger an på at aabenbare det evige Fiendstab og adskille det Usynelige i Kamp, det er Sandhedens Vickning og Stabning, dog saaledes, at selv Lognens Vickning flyres af Sandheds Haand til at besvadre, hvad den efter Lognens Willie skalde forhindre, og til at forhindre hvad den efter samme Willie skalde besvadre. I Begrebet see vi altsaa, det er ingen Sag at adskille Logn fra Sandhed, men i Erfaringen er det derimod ofte heel vanskeligt, hvil-

ket man skalde os underligt, dersom vi ikke finde nos get i os selv der elste Lognen, men finde vi det, da er det kun underligt at vi elste Lognen, thi det er ingenlunde underligt, men aldeles naturligt, at Lognen forblinder os forsaavidt vi elste den. Vi veed hvad Christendommen i denne Henseende lærer os om Mennesker, om Lognens Indpas og Doden som Syndens Øsd, og det lader sig i det mindste unægtelig bevise, at forsaavidt Doden har Magt over os, forsaavidt den opioerer os, forsaavidt have vi elset Lognen, thi Doden har ingen Magt over hvad som er i Sandhed, og saavidt vi elste Sandhed, ere vi deri.

Her mindes vi da om den Grundsetning, som man sædvanlig kalder Aarsagernes, fordi den lærer os at slutte fra Vickning til Aarsag. Ligesom vi nu saadt Modsigelsens eller Unægtelighedens Grundsetning i Selv-Bevidsthedens almindelige Udtryk: jeg er mig selv bevidst, hvoraaf folger at jeg ikke er andet end hvad jeg er, er ikke hvad jeg ikke er; saaledes finde vi Aarsagernes Grundsetning i vor Selv-Bevidstheds besynderlige Udtryk: jeg er blevet mig selv bevidst, jeg har fundet mig selv, thi dermed sige vi, at vi ere os ikke evig selv bevidste, og da der dog nu haade unægtelig er en evig Selv-Bevidshed, og Bevidshed umulig kan fors-

